

Almennyttigt byggeri, private andelsboliger, ungdomsboliger og lette kollektivboliger med tilsagn om statsstøtte efter 1/4 1982 finansieres med indeksslån. Derudover kan almennyttigt byggeri med tilsagn i perioden 1/10 1979 – 31/3 1982 vælge indeksfinansiering fremfor den hidtidige finansiering med rentesikring.

Udgifterne til rentebidrag er beregnet under forudsætning om en pris- og lønstigningstakt på 5 pct. p.a. i de kommende år.

Almennyttigt byggeri kan belånes til 75 pct., andelsboliger til 80 pct., lette kollektivboliger til 90 pct. og ungdomsboliger til 50 pct. af anskaffelsessummen. Staten betaler indeksslånenes rente – det såkaldte rentebidrag.

Indeksobligationerne er beregningsmæssigt forudsat afhændet til kurs 80, og for det almenyttige byggeris vedkommende er det endvidere forudsat, at belåningsgrænsen øges fra de nuværende 75 pct. af anskaffelsessummen til 80 pct. med virkning fra 1984.

Udgifterne til rentesikring, sanering og byfornyelse, de forskellige driftsstøtteordninger, byggeskadefinansiering og renoveringer indenfor det almenyttige byggeri og kollegiesektoren samt de forskellige tilskudsordninger på energiområdet og bygningsforbedringsområdet fremgår af tabel 5.

Rentesikring ydes til almenyttigt boligbyggeri med tilsagn før 1/4 1982, jfr. ovenfor. Rentesikringen dækker i de første 4 år forskellen mellem markedsrenten og en basisrente på 6 pct. p.a. Rentesikringen aftrappes derefter i takt med udviklingen i lønninger og priser. I lighed med udgifterne til det direkte støttede nybyggeri er *rentesikringsudgifterne* opgjort frem til 1993. Det må dog pointeres, at der for perioden 1985–93 er tale om et *skøn behæftet med megen usikkerhed*. Baggrunden herfor er, at det endnu er uvist i hvilket tempo rentesikringskontoen aflastes som følge af de nyere boligafdelingers overgang til indeksfinansiering, ligesom der stadig forekommer reguleringer af tidligere á conto-betalinger til boligafdelingerne. De øvrige udgiftsarter er kun opgjort for perioden 1977–1984, da en række af dem har været midlertidige og er under hurtig afvikling. Dette gælder bl.a. tilskudsmulighederne i medfør af lov om begrænsning af energiforbruget i bygninger og tilskuddene til forbedring og opretning af beboelsejendomme. En række af udgifterne til byggeskader, driftsstøtte m.v. er endvidere afholdt med hjemmel i aktstykker. For disse overvejes for tiden en anden finansieringsform. Tilsagnsrammen for sanerings- og byfornyelsesaktiviteten fastsættes på de årlige finanslove under hensyn til den øvrige aktivitet i byggesektoren.

Opgørelsen af *sanerings- og byfornyelsesudgifter* indeholder såvel de ydede lån som de egentlige tilskud. De kommunale udgifter på dette område har især bestået i renteudgifter på ydede statslån. Det skønnes ikke muligt med blot nogenlunde sikkerhed at skønne over omfanget af disse udgifter. Boligstyrelsen har til belysning af problemet oplyst, at kommunerne ved en årlig saneringsaktivitet på eksempelvis 500 mill. kr. påføres en årlig renteudgift i gennemførelsesfasen af størrelsesordenen ca. 20 mill. kr.

Efter saneringens gennemførelse skønnes kommunens andel af saneringstabet at andrage ca. 60 mill. kr. som kan afdrages over 20 år med en årlig ydelse på ca. 10 mill. kr. I 1983 skønnes de kommunale udgifter til tilskud m.v. at andrage ca. 3 mill. kr.

Udgifterne til de forskellige driftsstøtteordninger omfatter såvel driftssikringsordningerne for almenyttigt byggeri og kollegier (kt. 52.12. og 52.13.) som den i 1977-78 gældende midlertidige driftsstøtte. Driftsstøtteordningerne omfatter som hovedregel en fordeling af kommunale og statslige tilskud i forholdet 1:2, idet støtten ydes med 25 pct. fra kommunen, 25 pct. fra Boligselskabernes Landsbyggefond og 50 pct. fra staten. De således beregnede kommunale udgifter er behæftet med nogen usikkerhed og derfor afrundet.